

בש"פ 9176/20 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 9176/20

לפני: כבוד השופט י' אלרון

העורר: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד ב-
מ"ת 56846-11-20 מיום 10.12.2020 שניתנה על
ידי השופט ע' דריואן גמליאל

תאריך הישיבה: י"ט בטבת התשפ"א (3.1.2021)

בשם העורר: עו"ד יעקב שקלאר; עו"ד סתיו הלפרין

בשם המשיבה: עו"ד ענת גרינבאום

החלטה

1. לפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופט ע' דריואן-גמליאל) במ"ת 56846-11-20 מיום 10.12.2020, בגדרה הורה על שחרור העורר למעצר בית בפיקוח אנושי ובתנאים מגבילים נוספים. במסגרת הערר מבקש העורר לשחררו מחלופת המעצר ולקבוע כי לא קיימת תשתית ראייתית לכאורית ולא קמה עילת מעצר בעניינו.

עמוד 1

2. נגד העורר הוגש ביום 23.11.2020 כתב אישום המייחס לו, במסגרת שני אישומים, עבירה של ניסיון אינוס קטינה שטרם מלאו לה 14 שנים, לפי סעיפים 345(א)(3) ו-25 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); שתי עבירות של ניסיון מעשה מגונה בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנים, לפי סעיפים 348(א), 345(א)(3) ו-25 לחוק העונשין; ושתי עבירות של ניסיון הטרדה מינית של קטינה שטרם מלאו לה 15 שנים, לפי סעיפים 5(א) רישא ו-3(א)(3) לחוק הטרדה מינית, התשנ"ח-1998 וסעיף 25 לחוק העונשין.

על פי המתואר בכתב האישום שהוגש נגדו, בימים 5.7.2020-7.7.2020 התכתב העורר במרשתת ובתוכנת "וואטסאפ" עם סוכנת משטרתית אשר התחזתה לילדה בת 12 (להלן: הסוכנת). זאת במסגרת תכנית משטרתית יזומה לאיתור חשודים בביצוע עבירות מין כלפי קטינים במרשתת ומחוצה לה.

בתמצית נטען כי העורר, אשר היה סבור כי הוא משוחח עם ילדה בת 12, שלח לסוכנת תמונות של איברי מין גבריים זקורים; ביקש ממנה להכניס את אצבעה לאיבר מינה ולאונן; והמשיך להפציר בה לעשות כן על אף שציינה בפניו כי הדבר גורם לה לכאבים ולדימום באיבר המין (להלן: השיחות).

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום נגד העורר, הגישה המשיבה בקשה למעצרו עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו.

בבקשה נטען כי בידי המשיבה ראיות לכאורה להוכחת אשמתו, ובין היתר, דוחות פעולה של הסוכנת ושל מפעיל סוכנים המתעדים את השתלשלות העניינים; תיעוד השיחות באתר שיחוח (צ'אט) במרשתת ובוואטסאפ, בוודאו ובתמונות; הטלפון של העורר (שנתפס על ידי המשטרה); והודעות העורר במשטרה, במסגרתן הכחיש תחילה את המיוחס לו ובהמשך הודה ששוחח עם הסוכנת אך טען כי חשב שמדובר בבגירה. עוד נטען כי קמה נגדו עילת מעצר בהתאם לסעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדרהדין הפלילי (סמכויותאכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), לנוכח החשש שיסכן את ביטחון הציבור בכלל ואת ביטחונם של קטינים בפרט.

4. בדיון שהתקיים בבית המשפט המחוזי ביום 7.12.2020 חלק בא-כוח העורר על קיומן של ראיות לכאורה באשר ליסוד הנפשי הנדרש לשם הרשעת העורר במיוחס לו. לשיטתו, אומנם אין חולק על כך שהשיחות בוצעו על ידי העורר, ואולם, לא ניתן לשלול את גרסתו שלפיה במהלך ניהול השיחות הוא סבר כי מדובר בבגירה המתחזה לקטינה במסגרת מעין "נשף מסכות", כלשונו. כתמיכה לטענתו הציג העורר מזכר משטרי מיום 16.11.2020 בו נכתב כי הכניסה לאתר במרשתת שבו התחילו השיחות ביניהם, מוגבלת מגיל 18 וכי הסוכנת ציינה בעת כניסתה לאתר כי גילה הוא "85-90".

5. בהחלטתו מיום 9.12.2020 קבע בית המשפט המחוזי כי הובאו ראיות לכאורה להוכחת היסוד הנפשי המיוחס לעורר. בכלל זאת, הכחשתו בחקירותיו הראשונות במשטרה כי ניהל את השיחות, והודאתו בביצוען רק לאחר חילוץ ראיות ממכשיר הטלפון הנייד שלו; סתירות שנתגלעו בגרסאותיו במשטרה לאחר שהודה בביצוע השיחות; הודאתו בחקירתו במשטרה כי עד לאמצע השיחה השניה שהתקיימה בין השניים, הוא סבר שמדובר בקטינה, כאשר כבר בשיחתם הראשונה שלח לה תמונת איבר מין גברי זקור; סגנון ותוכן ההתכתבות בין השניים, הכוללת את ניסיונותיו לוודא כי היא נמצאת בבית לבדה; ודרישותיו החוזרות ונשנות מהסוכנת לבצע את דרישותיו, אף לאחר שהבהירה לו כי אינה מעוניינת בכך.

לאור האמור, נקבע כי הוצגה תשתית ראייתית לכאורית למודעותו של העורר לכך שהוא משוחח עם קטינה. עוד נקבע, כי נשקפת מסוכנות מצד העורר, ואולם ניתן להפיגה בדרך של חלופת מעצר ופיקוח מתאימים.

6. בהחלטתו המשלימה מיום 10.12.2020, לאחר שבחן את המפקחים המוצעים, הורה בית המשפט המחוזי על שחרורו של העורר למעצר בית בפיקוח אנושי ובתנאי ערבות, תוך שנאסר עליו, בין היתר, לגלוש במרשתת ולהתקשר לקטניות שאינן קרובות משפחתו.

7. מכאן הערר שלפניי, בגדרו שב העורר על טענתו כי לא הובאו ראיות שיש בהן לשלול את גרסתו שלפיה בעת קיום השיחות הוא סבר שהסוכנת היא בגירה המתחזה לילדה בת 12. לשיטתו, בזמן אמת הוא חשב ש"מדובר בשיחת מין רגילה בין מתחזים במסגרת 'נשף מסכות', בצ'אט שמיועד לשיחות מין, שבו אף אחד אינו נוקב בפרטיו הנכונים" וכי בעת ניהול השיחות היה ברור לשני הצדדים שמדובר ב"משחק תפקידים".

עוד נטען, כי חלפו למעלה מארבעה חודשים ממועד השיחות ועד למעצרו אשר במהלכם לא שב העורר לסורו, ואף לא נמצאו ברשותו חומרים פדופיליים נוספים, באופן המאין את החשש למסוכנותו. לטענתו, "אין להפוך צ'אטים מיניים למסוכנות לציבור, שכן אין בהם יותר מתחושת אי נוחות ותו לא" (ההדגשה במקור -י' א'); וכי אם אכן היתה נשקפת ממנו מסוכנות לציבור, אין כל הגיון לשחררו לחלופת מעצר בביתו, ממנו ביצע את המעשים המיוחסים לו.

8. מנגד, באת-כוח המשיבה סומכת ידיה על החלטת בית משפט המחוזי ומבקשת לדחות את הערר.

לשיטתה, תוכן השיחות מעיד בעד עצמו כי העורר האמין לדברי הסוכנת שמסרה לו עם תחילת שיחתם כי גילה אינו עולה על 12 שנים. זאת בפרט, כאשר בשתי הודעותיו הראשונות במשטרה הכחיש העורר כל קשר לקיום השיחות; ואף בהודעתו השלישית גרסתו התפתחה והיתה רצופת סתירות.

בנוסף נטען כי הותרת העורר במעצר בית דרושה על מנת לצמצם את יכולתו לגלוש במרשתת באופן שאינו מבוקר; וכי מסוכנותו נלמדת מהעבירות המיוחסות לו, שעניינן בניסיונותיו לפגוע פגיעה מינית בקטינה בת 12 שנים בלבד.

9. לאחר שעיינתי בערר ובנספחיו וכן בתיק החקירה, ושמעתי את טיעוני באי-כוח הצדדים בדיון שהתקיים לפניי, באתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

כידוע, על מנת להורות על מעצרו של נאשם עד לתום ההליכים נגדו לפי סעיף 21(א) לחוק המעצרים, נדרש כי תהיינה "ראיות לכאורה להוכחת האשמה". בשלב זה אין בית המשפט נדרש לבחון אלא האם קיימים סיכויים סבירים כי בראיות לכאורה המוצגות לפניו כדילהביא להרשעת הנאשם לאחר שמיעת הראיות בהליך העיקרי.

בית המשפט אינו נדרש לבחון בשלב זה את מהימנות הראיות המוצגות לפניו או את משקלן המדויק, ורק במקרים שבהם קיים כרוסום ממשי בראיות, כגון כאשר קיימות סתירות גלויות ובחומרה החקירה, יקבע בית המשפט כי לא הובאו ראיות

לכאוריות לאשמה (בש"פ 1815/19 אבוזאידנ' מדינת ישראל, פסקה 14 (25.3.2019)).

10. לאור האמור, אין בידי לקבל את טענת העורר בדבר היעדר תשתית ראייתית לכאורית להוכחת העבירות המיוחסות לו.

עיון בתוכן השיחות מלמד, על פני הדברים, כי העורר סבר שהוא משוחח עם קטינה בת 12. בין היתר ניתן למנות לעניין זה את שאלותיו אודות הימצאות הוריה בסביבתה; התעניינותו בדבר התפתחותה המינית; הסבריו המפורטים באשר למעשים המיניים שביקש ממנה לבצע; אופן פניותו אליה כילדה רכה בשנים, ועוד.

יתירה מכך, בחקירותיו הראשונות במשטרה (מימים 9.11.2020 ו-11.11.2020), העורר הרחיק עצמו תחילה מכל קשר לביצוע השיחות, ואף ממספר הטלפון הנייד שבו הן בוצעו. רק בחקירתו השלישית מיום 16.11.2020, כאשר הוצגו בפניו ראיות הקושרות אותו לביצוע השיחות, שינה העורר את טעמו, וכשנשאל האם ידע שהוא משוחח עם קטינה השיב כי "היא היתה רשומה כקטינה ולא העליתי בדעתי בכלל להיפגש או ליזום משהו או לעשות משהו, הכל היה בגדר של צחוקים" (ש' 156-157).

כשעומת העורר עם שאלותיו בדבר התפתחותה המינית, כאשר התפתחות זו אינה רלוונטית בשלב הבגרות, השיב: "יש ויש" (ש' 169); ובהמשך, כשנשאל מה התכוון בהצעתו לשלוח לסוכנת תמונה שלו ללא תחתונים באומרו כי "נשתחרר יחד", השיב כי "השחרור זה לא מבחינה מינית, השחרור זה מבחינת שיחה" (ש' 191-193), כלשונו. ואולם, כאשר נשאל אודות תמונת איבר מין זקור ששלח לה במהלך השיחה, ומשהבין כי אין בנמצא הסבר "תמים" המתיישב עם קטינותה, השיב כי: "תחושת הבטן שלי בכל מהלך השיחה שלא מדובר בקטינה" (ש' 222).

העורר המשיך בפיתוח גרסתו גם לאחר מכן. מ"תחושת בטן" בדבר גילה האמיתי, עבר לטעון כי "ידעתי" שלא מדובר בקטינה" (ש' 296). ובהמשך הוסיף כי היתה לו "סוג של תחושת נקמה כזאת שאני יודע שהיא בגירה" (ש' 395-396), באופן המעורר תהיה של ממש לגבי כוונתו להשתתף ב"משחק" כלשהו עם הסוכנת.

לנוכח כל האמור לעיל, הרי שלטעמי אין כל קושי לקבוע כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת העבירות המיוחסות לעורר.

11. אשר לעילת המסוכנות, איני סבור כי יש צורך להרחיב בדבר הסכנה הנשקפת לשלומם ולביטחונם של קטינים כתוצאה מעבריינות מין במרשתת, והדברים ידועים (וראו לדוגמה רע"פ 4181/20 קרוואנינ' מדינת ישראל, פסקה 9 (30.6.2020)).

מטרת הותרת העורר במעצר בית היא אפוא לצמצם את טווח ההזדמנויות העומדות לרשותו של העורר לגלישה בלתי מבוקרת במרשתת, ומשכך, לא מצאתי כל פגם בהחלטת בית המשפט המחוזי אף במישור זה.

12. אשר על כן, הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ב בטבת התשפ"א (6.1.2021).

ש ו פ ט
